

Sygn. akt III KK 442/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Małarski

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Jolanta Włostowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k., w dniu 7 lutego 2013r.,

w sprawie P. P.,

skazanego za czyn z art. 279 § 1 k.k. i in.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w T. z dnia 11 kwietnia 2011r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w T. z dnia 11 kwietnia 2011r., wydanym w trybie art. 387 § 1 i 2 k.p.k., P. P. został uznany za winnego popełnienia ciągu dwóch przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych, po 10 zł każda; wykonanie kary pozbawienia wolności

zostało warunkowo zawieszona na okres próby 3 lat, na który oskarżonego oddano pod dozór kuratora sądowego.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 19 kwietnia 2011r.

Kasację od powyższego wyroku, na korzyść skazanego, wniósł Prokurator Generalny. Podniósł w niej zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa procesowego – art. 387 § 2 k.p.k. – polegającego na uwzględnieniu wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w sytuacji, gdy okoliczności popełnienia przez P. P. przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., z uwagi na sposób działania, budziły wątpliwości, co obligowało do przeprowadzenia postępowania dowodowego w celu ich wyjaśnienia.

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja była zasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej uwzględnienie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Bezsprzecznie, jednym z warunków konsensualnego zakończenia procesu karnego w trybie art. 387 k.p.k. jest ustalenie, że „okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości” - § 2 tego przepisu. W tej sprawie P. P. na rozprawie, podobnie jak w postępowaniu przygotowawczym, zadeklarował, że przyznaje się do popełnienia zarzuconych aktem oskarżenia czynów, a więc występków z art. 279 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w z. z art. 279 § 1 k.k. Niemniej, równie konsekwentnie twierdził, że „po prostu patrzył czy samochody są otwarte, szarpał za klamki i jak były otwarte to wchodził” (k.71, k.130, k.237). Takie wyjaśnienia oskarżonego nie dawały podstaw do ustalenia, że oskarżony rzeczywiście dopuścił się występków włamania i usiłowania włamania do dwóch samochodów, a w zgromadzonym materiale brak było materialnych dowodów pokonania przeszkód zabezpieczających wnętrza pojazdów (k.4, k.91 oraz k. 37). Zeznania pokrzywdzonych K. P. (k.336) oraz M. J. (k.353v), złożone już po wydaniu zaskarżonego wyroku, na rozprawie prowadzonej w stosunku do dwóch współoskarżonych, nie potwierdziły zamknięcia samochodów. Z tego też powodu w ich sprawie dokonano zupełnie odmiennej subsumcji pierwszego z zarzuconych oskarżonemu czynów – jako wyczerpującego znamiona art. 119 § 1 k.w. (k.356v). Wprawdzie współoskarżeni M. M. i A. P. zostali uniewinnieni od drugiego zarzutu

(usiłowania włamania do samochodu M. J.), ale niewątpliwie i wskazane już zeznania tego pokrzywdzonego (k.353v-354), nie upoważniają do wnioskowania o usiłowaniu włamania.

Powołane już konsekwentne wyjaśnienia P. P., w istocie zaprzeczające dokonaniu i usiłowaniu włamania do dwóch samochodów, nie pozwalały na uznanie, że istotne okoliczności popełnienia przestępstw nie budzą wątpliwości, jak wymaga tego dyspozycja art. 387 § 2 k.p.k. Wskazane zeznania pokrzywdzonych, choć uzyskane w późniejszym czasie, jaskrawo potwierdziły występowanie wątpliwości wynikających już z wyjaśnień oskarżonego. W tej sytuacji podzielić należało zasadność podniesionego w kasacji Prokuratora Generalnego zarzutu rażącego naruszenia zaskarżonym wyrokiem przepisu art. 387 § 2 k.p.k., które bez wątpienia miało istotny wpływ na jego treść.

Konsekwencją spełnienia przesłanek określonych w art. 523 § 1 k.p.k. musiało być zatem uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W jego toku konieczne będzie przeprowadzenie rozprawy na zasadach ogólnych, choć to Sądowi pozostawić należy decyzję co do sposobu przeprowadzenia postępowania dowodowego, w tym zakresu poprzestania na ujawnieniu poszczególnych dowodów.

Kierując się przedstawioną powyżej argumentacją Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.